

Cám Ơn tu Ơi già

Tác Giả: H Văn Trai

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 12:49

* Cám Ơn tu Ơi già đã cho tôi nhi Ơu c Ơ h Ơi nhìn l Ơi qu Ơng đ Ơi đã qua c Ơ a mình,

c Ơ h Ơi hi Ơm hoi khi tôi còn đang đ Ơ thanh xuân hay khi đã vào tu Ơi tr Ơng niên.

* Tôi còn nh Ơ năm tôi h Ơ c l Ơ p cu Ơi trung h Ơ c, giáo s Ơ đ Ơ y Tri Ơ t có đ Ơ n m Ơ t nh Ơ n xét c Ơ a m Ơ t nhà tâm lý ph Ơ Ơng Tây, đ Ơ i ý: Tr Ơ th Ơ s Ơ ng cho hi Ơ n t Ơ i, thanh niên s Ơ ng cho t Ơ Ơng lai và tu Ơ i già s Ơ ng cho quá kh Ơ . Xét đ Ơ i th Ơ qu Ơ đúng nh Ơ v Ơ y và th Ơ là khi b Ơ Ơ c qua ng Ơ Ơng b Ơ y m Ơ Ơ i, tôi th Ơ Ơng s Ơ ng l Ơ i dĩ v Ơng; nh Ơ ng hoài ni Ơ m xa x Ơ a th Ơ Ơng tái hi Ơ n trong tâm th Ơ c c Ơ a tôi.

* Nh*ư* l*à* i chuy*ên* n*h* đã qua, mình th*ấy* h*à*i t*âm* c*ả* nhi*ều* u*ố*c h*à*n h*à*i lòng. *Đ*ây xin phép các b*ạn* n*ói* rõ đi*ều* n*ày*: t*ôi* v*ẫn* n*h* không ph*ải* (và hi*ện* n*ay* cũng th*ế*) là m*ột* t*âm* ng*ười* hay t*âm* đ*ể* n*h* v*ề* t*âm* mình, cho nên th*ấy* h*à*i t*âm* c*ả* là vì nh*ững* vi*ệc* làm cũ c*ủa* t*ôi* qu*á* th*ể* c*ả* đáng t*âm* c*ả*. Giá mà n*h*u có th*ể* s*ống* l*à* i nh*ững* kho*nh* nh*ư* kh*ông* đó t*ôi* s*ẽ* hành x*ử* m*ột* cách thích h*ợp* đ*ể* tránh gây nh*ững* phi*ên* mu*ộn*, nh*ững* đau kh*ổ*, nh*ững* th*ể* t*âm* v*ề* ng, nh*ững* đ*ể* ng cay và nhi*ều* u*ố*c nh*ững* g*ì* n*h*a cho các ng*ười* i th*ân*, b*ạn* bè, đ*ể* ng nghi*ệp*, h*à*c trò, hàng xóm... n*ói* chung cho nh*ững* ng*ười* i có quan h*ệ* g*ần* xa, nhi*ều* u*ố*c ít v*ề* i t*ôi*. Bây gi*ờ* nh*ư* l*à* i r*ồi* i h*à*i h*à*n và chua xót b*uồn* ngủi. Có th*ể* tình c*ảm* h*à*i h*à*n (repentir), đ*ể* i v*ề* i m*ột* t*âm* s*ống* ng*ười* i, bi*ết* n*h* thành n*h* i kh*ông* đau day đ*ể* t (remords) và tác đ*ể* ng tiêu c*ả* c đ*ể* n đ*ể* i s*ống* tâm lý c*ả* h*à*. Tuy nhiên đ*ể* i m*ột* t*âm* s*ống* ng*ười* i khác thì h*à*i h*à*n hay ân h*à*n k*ể* t h*à*p v*ề* i lòng sám h*à*i s*ẽ* giúp cho tâm h*à*n đ*ể* c thăng hoa, t*âm* đó ta th*ể* ng ng*ười* i h*à*n, bao dung h*à*n, s*ống* lòng h*à*n làm t*âm* t*âm* c*ả* nh*ững* g*ì* đem l*à* i phúc l*à* c cho m*ọi* ng*ười* i.

* Ta còn t*âm* c*ả* r*ồi* vì m*ột* t*âm* s*ống* ng*ười* i m*ột* và hoài bão th*ế* i tr*ở* đ*ể* n*ay* v*ẫn* còn là s*ống* c*ả* m*ột*. T*âm* c*ả* r*ồi* i t*âm* v*ề* n và t*âm* trách: sao ta l*à* i xây lâu đài (có khi không ph*ải* ch*ỉ* có m*ột* t*âm*) trên bãi cát? Sao không đ*ể* ng m*ột* t*âm* căn nhà nho nh*ỏ* trong khi t*âm* p*h* t*âm* tìm ki*ếm* m*ột* t*âm* n*h* đá hay n*h* n đ*ể* t v*ề* ng ch*ỉ* i, ch*ỉ* c ch*ỉ* n h*à*n? T*âm* trách nh*ững* không bu*ồn* vì dù sao ta cũng đã th*ể* c*ả* hi*ện* n đ*ể* c m*ột* t*âm* ph*ải* n nh*ững* g*ì* mình p*h* p*h*. Và n*ói* th*ể* t lòng, khi nh*ư* l*à* i và t*âm* c*ả* r*ồi* cùng lúc ta c*ả* m th*ấy* ít nhi*ều* u*ố*c t*âm* hào vì mình có m*ột* t*âm* h*à*n bi*ết* bay cao , bay xa thay vì b*ị* cu*ố*n hút vào nh*ững* cái là đà trên m*ột* t*âm* đ*ể* t.

* Tu*ổi* già giúp t*ôi* th*ể* m th*ế* h*à*n câu n*ói* c*ả* a ng*ười* i x*ử* a: “Si jeunesse savait, si veillesse pouvait” (n*h*u tu*ổi* i tr*ở* bi*ết* t, n*h*u tu*ổi* già có th*ể* hay có s*ống* c*ả*). Tu*ổi* i tr*ở* th*ế* a s*ống* c*ả*, đ*ể* nhi*ều* t*âm* tình, nhi*ều* u*ố*c táo b*ỏ* o nh*ững* l*à* i b*ị* h*à*n ch*ỉ* v*ề* tri th*ức*, v*ề* kinh nghi*ệp* m; b*ị* ng b*ị* t s*ống* n*h* i nên thi*ệu* u th*ế* n tr*ở* ng cho nên đ*ể* có nh*ững* quy*ết* đ*ể* nh và hành đ*ể* ng ho*àn* c thi*ệu* u sót ho*àn* c sai l*à* m. Tu*ổi* già s*ống* c*ả* không còn là bao, ý chí b*ị* th*ế* i gian mài mòn vì v*ề* y dù có ý t*âm* ng hay, k*ể* ho*àn* ch t*âm* nh*ững* t*âm* thân khó th*ể* c*ả* hi*ện* n đ*ể* c đi*ều* u mình mu*ộn*. Th*ế* m th*ế* a r*ồi* i s*ống* c*ả* mong: mong sao các b*ạn* n tr*ở* tr*ở* c*ả* khi làm m*ột* t*âm* đi*ều* u g*ì* nên tìm cách b*ị* t*âm* nh*ững* g*ì* mình còn thi*ệu* u đ*ể* có th*ể* thành công nh*ư* mong đ*ể* i.

* V*ề* già th*ế* nh tho*ả* ng trong tâm trí l*à* i xu*ất* hi*ện* câu th*ế* c*ả* a Lý B*ồ* ch “X*ử* th*ế* nh*ư* c đ*ể* i m*ột* ng, h*à* vi lao k*ể* sinh t*âm*” (Xem đ*ể* i nh*ư* gi*ờ* c m*ột* ng l*à* n, làm chỉ cho kh*ông* cu*ố*c đ*ể* i mình). May mà th*ế* i tr*ở* ý t*âm* ng n*ày* không có ch*ỉ* đ*ể* ng trong t*âm*. Nh*ững* n*ay* mình đã già r*ồi* i, ng*ười* m l*à* i có ph*ải* n tâm đ*ể* c v*ề* i nhà th*ế*. Cu*ố*n phim cu*ố*c đ*ể* i đi*ều* n ra nhanh nh*ư* m*ột* t*âm* gi*ờ* c m*ột* ng: m*ọi* ngày nào đó... m*ọi* ngày nào đó... mà bây gi*ờ* Tâm đ*ể* c m*ột* t*âm* ph*ải* n, không đ*ể* ng tình v*ề* i ph*ải* n còn l*à* i. Sinh ra r*ồi* i l*à* n lên ta m*ột* c bao nhiêu n*h*, mang bao nhiêu n*h*. *Đ* ông bà cha m*ẹ*, *đ* n th*ấy* cô b*ạn* n h*à*u và c*ả* a bao nhiêu ng*ười* i n*h*a. N*h* mi*ệ* ng c*ả* m mạnh áo, n*h* nh*ững* ph*ải* ng ti*ên* sinh ho*àn* t hàng ngày và bao nhiêu th*ế* n*h* khác. Nh*ư* v*ề* y thì làm sao không lao tâm lao l*à* c đ*ể* đ*ể* n đáp m*ột* t*âm* ph*ải* n n*h* nghĩa, đ*ể* tr*ở* đ*ể* c ph*ải* n nào hay ph*ải* n n*h* y món n*h* th*ế* nh*ân*.

Nh*ững* r*ồi* i suy ng*h* m sâu h*à*n l*à* i th*ấy* nhà th*ế* cũng có lý ph*ải* n nào: làm vi*ệc* c*ả* t*âm* l*à* c nh*ững* ng

vợ n gì đợc nh p sợng quân bình, thái đợc sợng thông dong, tránh trờ thành mợc tợc i từ khợc sai cợc a tiợc n tài, danh vợc ng, phợc i chẳng đợc là gợc i ý cợc a nhà thợc khi thợc t lên “hợc vi lao kợc sinh”?

* Ông bà ta có câu ‘Đa thợc đa nhợc c’ (càng sợng lâu càng chợc u nhiợc u nợc i nhợc c) Đợc và không đợc.

Đợc khi mình chợc sợng cho mình và trợc nên vô liêm sĩ khi dùng mợc i cách (nợc u không nói là thợc đợc n) nhợc m thợc a mẫn nhợc ng nhu cợc u cá nhợc kợc cợc nhợc ng nhu cợc u không chính đợc. Phợc n ợc ng cợc a nhợc ng ngợc i thân, bè bợc n xa gợc n, láng giợc ng hàng xóm...tợc t nhiên không thuợc n ợc i: tợc viợc c lánh xa đợc n thái đợc khinh rợc , đợc là chợc a nói đợc n nhợc ng ợc i ợc , hành vi xúc phợc m nhợc phợc m (nợc u may ra còn đợc c chút ít) cợc a mình.

Không đợc đúng nợc u ta nhợc n thợc c đợc c rợc ng sợng thêm đợc c ngày nào (miợc n là không bợc nh tợc t cợc tâm ợc n sinh lý) là tợc o thêm cợc hợc i cho nhợc ng ngợc i tợc ng chợc u ợc n ta mà trợc c hợc t là con cháu trong nhà đợc c thêm thợc i gian đợc n đợc công ợc n trợc i biợc n cợc a ông bà cha mợc . Tôi tợc ng gợc p nhiợc u ngợc i con, ngợc i cháu thợc ng ray rợc t khi đợc có đợc u kiợc n đợc báo đợc công cha nghĩa mợc mợc t cách tợc t hợc n thì song thân ợc i khuợc t núi lâu rợc i.

Tuợc i thợc kéo dài, ta có thêm thợc i gian đợc trợc tiợc p nhợc ng món nợc ân tình ta đợc nhợc n suợc t quợc ng đợc i qua.

Ợc i nợc a ta há quên sao cái quý nhợc t cợc a tuợc i già chính là nhợc ng bài hợc c đợc c đợc kợc t tợc vô vờn kinh nghiợc m vợc thợc t bợc i cũng nhợc thành công trong cuợc c sợng. Tuợc i trợc biợc t ợc n tuợc i già xiợc t bao khi đợc c tiợc p nhợc n và ợc ng đợc ng nhợc ng bài hợc c ngàn vàng ợc y.

Thêm vào đợc là mợc t nợc p sợng thanh đợc m, giợc n đợc , hòa ái vợc i mợc i ngợc i (nhợc phong cách sợng cợc a cợc Nguyợc n Khuyợc n lúc vợc hợc u).

Mợc t tuợc i già nhợc vợc y sao thợc gợc i là ‘đa thợc đa nhợc c’ đợc c.

Cám ơn tuổi già

Tác Giả: H Văn Trai

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 12:49

* Có người nói với tôi; sao lại cảm ơn tuổi già khi nó mang lại cho ta nào mất mát, tai ương, đi đường khó khăn, ăn uống mệt mỏi khi ngon, ngủ ít khi được thanh giấc và bao nhiêu phiền toái khác?

Quả đúng là tuổi già so với tuổi trẻ có quá nhiều bất lợi khi nhìn cho chết lịm người cụ thể sống giết chết đi rất nhiều. Nhưng suy cho cùng thì đó là hậu quả tất nhiên của một loạt nguyên nhân mà nguyên nhân chính là toàn bộ những hành động và cách sống đã qua của ta. Trái đất hôm nay là kết quả của việc ta đã trồng cây gì nên xù.

Cho nên ta nên phải cảm ơn tuổi già vì nó giúp ta cảm nhận được một cách đầy đủ những lợi ích, khi mà khuynh tâm sinh lý của mình được đó ta đi vào chính, biến khuynh tâm sinh hoạt bản thân thông qua các liệu pháp tâm lý, sinh lý và tâm lý. Được như vậy ta có thể mong sống thọ và sống vui.

* Kết thúc bài này tôi xin kể câu chuyện sau đây:

Công ông đã ngoài 80. Công bà vừa mới qua đời. Công ông rời ngôi nhà cũ đến một Viện D dưỡng Lão. Một cụ nhân viên phục vụ đón ông cụ từ ngoài công và đưa cụ lên phòng. Khi đi thông qua tiền sảnh, cụ người phòng nói;

-“Thưa cụ, căn phòng dành cho cụ có phòng xuống cấp, tiền nghi không được để ý, xin cụ thông cảm cho vì đây không còn phòng nào nữa.

- “! Không sao đâu mà! Trước khi đến đây tôi đã hình dung căn phòng tôi sắp rất tối, dẫm nhin, ẩm áp, thân thiện và là nơi lý tưởng để tôi sống một cuộc đời còn lại của mình”.

Bước vào phòng, trong khi cụ nhân viên từ ra ánh sáng thì ông cụ nhìn ngắm khắp nơi với vẻ rưng rưng hài lòng.

Cụ nhân viên lại hỏi;

Cám  n tuổi gi 

Tác Giả: H  Văn Trai

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 12:49

“Th a c , c  b ng lòng v i căn phòng này? N u qu  nh  th  thì c  th c không gi ng với nhi u  ng c , bà c  khác. Sao l i nh  v y th a c ?”

-  m, c  g i  u! T  lâu r i t i s ng r t   m b c, các nhu cầu   c gi m thi u t i   .   i v i t i, căn phòng n o c ng   c huống g i l  căn phòng này v  trong thâm tâm t i    nghĩ   y ch nh l  căn phòng t t nh t   i v i t i”.

 ng c     đem t m lòng r ng m , gi n   , tin y u v  bi t   n   i x  v i cuộc   i.

M t l n n a, t i xin c m  n tuổi gi  v  c m  n  ng c  ./.

Nh ng ngày cuối năm 2006

H  Văn Trai

<http://www.oldcottage.net/>